

Biografia del Sant Pare Benet XVI

Us oferim la biografia del Sant
Pare Benet XVI.

28/09/2010

El cardenal Joseph Ratzinger, papa Benet XVI, va néixer a Marktl am Inn, diòcesi de Passau (Alemanya), el 16 d'abril de 1927 (Dissabte Sant), i va ser batejat el mateix dia. El seu pare, comissari de la gendarmeria, provenia d'una família d'agricultors de la Baixa Baviera, de condicions econòmiques més aviat modestes. La seva mare era filla d'artesans de

Rimsting, al llac Chiem, i abans de casar-se va treballar de cuinera en diversos hotels.

Va passar la infantesa i l'adolescència a Traunstein, una petita localitat prop de la frontera amb Àustria, a trenta quilòmetres de Salzburg. En aquest marc, que ell mateix ha definit "mozartià", va rebre la formació cristiana, humana i cultural.

El període de joventut no li va ser fàcil. La fe i l'educació de la seva família el va preparar per afrontar la dura experiència d'aquells temps en què el règim nazi mantenia un clima de forta hostilitat contra l'Església catòlica. El jove Joseph va veure com els nazis pegaven el rector abans de la celebració de la Santa Missa.

Precisament en aquesta complexa situació, va descobrir la bellesa i la veritat de la fe en Crist, per això va ser fonamental l'actitud de la seva

família, que sempre va donar un clar testimoni de bondat i esperança, amb un sentit arrelat de pertinença a l'Església.

Als últims mesos de la segona guerra mundial va ser enrolat en els serveis auxiliars antiaeris.

De 1946 a 1951 va estudiar filosofia i teologia a l'Escola Superior de Filosofia i Teologia de Freising i a la universitat de Munic, a Baviera.

Va rebre l'ordenació sacerdotal el 29 de juny de 1951.

Un any després, va iniciar la seva activitat com a professor a l'Escola Superior de Freising.

L'any 1953 es va doctorar en teologia amb la tesi: "Poble i casa de Déu en la doctrina de l'Església en sant Agustí". Quatre anys més tard, sota la direcció del conegut professor de teologia fonamental Gottlieb Söhngen, va

obtenir l'habilitació per a l'ensenyament amb una dissertació sobre: "La teologia de la història de sant Bonaventura".

Després d'exercir com a professor de teologia dogmàtica i fonamental a l'Escola Superior de Filosofia i Teologia de Freising, va prosseguir l'activitat docent a Bona, del 1959 al 1963; a Muñiste, de 1963 a 1966; i a Tubinga, de 1966 a 1969. En aquest últim any va passar a ser catedràtic de dogmàtica i història del dogma a la Universitat de Ratisbona, on va ocupar també el càrrec de vicerector de la Universitat.

De 1962-1965 va fer notables aportacions al Concili Vaticà II com a "expert"; va assistir com a teòleg consultor del cardenal Joseph Frings, arquebisbe de Colònia.

La seva intensa activitat científica el va portar a exercir importants càrrecs al servei de la Conferència

Episcopal Alemanya i de la Comissió Teològica Internacional.

El 1972, juntament amb Hans Urs von Balthasar, Henri de Lubac i altres grans teòlegs, va fundar la revista de teologia "Communio".

El 25 de març de 1977, el Papa Pau VI el va anomenar arquebisbe de Munic i Freising. El 28 de maig va rebre l'ordenació episcopal. Va ser el primer sacerdot diocesà, després de 80 anys, que va assumir el govern pastoral de la gran arxidiòcesi bavaresa. Va escollir com a lema episcopal: "Col·laborador de la veritat " i ell mateix ho va explicar: "d'una banda, em semblava que expressava la relació entre la meva tasca prèvia com a professor i la meva nova missió. Encara que de diferents maneres, el que estava i seguia estant en joc era seguir la veritat, estar al seu servei. I de l'altra, vaig triar aquest lema perquè en el

món d'avui el tema de la veritat és silenciats gairebé del tot; ja es presenta com una cosa massa gran per a l'home i si falta la veritat tot s'ensorra".

Pau VI el va crear cardenal, amb el títol presbiteral de "Mare de Déu de la Consolació al Tiburtino", al consistori del 27 de juny del mateix any.

El 1978, el Cardenal Ratzinger va participar en el Conclave, celebrat del 25 al 26 d'agost, que va triar a Joan Pau I, el qual el va nomenar el seu Enviat Especial al III Congrés mariològic internacional, que va tenir lloc a Guayaquil (Equador), del 16 al 24 de setembre. El mes d'octubre del mateix any, va participar també en el Conclave que va elegir a Joan Pau II.

Va ser Relator a la V Assemblea general ordinària del Sínode dels Bisbes, de 1980, sobre el tema:

"Missió de la família cristiana en el món contemporani", i president delegat de la VI Assemblea general ordinària, de 1983, sobre "La reconciliació i la penitència en la missió de l'Església".

Joan Pau II el va anomenar prefecte de la Congregació per la Doctrina de la Fe, i President de la Pontifícia Comissió Bíblica i de la Comissió Teològica Internacional, el 25 de novembre de 1981. El 15 febrer 1982 va renunciar al govern pastoral de l'arxidiòcesi de Munic i Freising. El 5 d'abril de 1993, el va elevar a l'Ordre dels Bisbes, assignant-li la seu suburbicària de Velletri-Segni.

Va ser President de la Comissió per a la preparació del Catecisme de l'Església catòlica, que, després de sis anys de treball (1986-1992), va presentar al Papa el nou Catecisme.

Joan Pau II, el 6 de novembre de 1998, va aprovar l'elecció del

cardenal Ratzinger com Vicedegà del Col·legi cardenalici, realitzada pels Cardenals de l'Ordre dels Bisbes. I el 30 de novembre de 2002, va aprovar la seva elecció com degà, amb aquest càrrec li va ser assignada, a més, la seu suburbicàries d'Òstia.

El 1999 va ser Enviat Especial del Papa a les celebracions amb motiu del XII centenari de la creació de la diòcesi de Paderborn, Alemanya, que van tenir lloc el 3 de gener.

Des el 13 de novembre de 2000 va ser Acadèmic honorari de l'Acadèmia Pontifícia de les Ciències.

A la Cúria romana, va ser membre del Consell de la Secretaria d'Estat per a les Relacions amb els Estats, de les Congregacions per a les Esglésies Orientals, per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, per als Bisbes, per a la Evangelització dels Pobles , per a l'Educació Catòlica, per al Clergat i per a les Causes dels

Sants, dels Consells pontificis per a la Promoció de la Unitat dels Cristians i per a la Cultura; del Tribunal Suprem de la Signatura Apostòlica, i de les comissions pontifícies per a Amèrica llatina, "Ecclesia Dei", per a la Interpretació autèntica del Codi de Dret Canònic i per a la Revisió del Codi de Dret Canònic Oriental.

Entre les seves nombroses publicacions ocupa un lloc destacat el llibre: "Introducció al Cristianisme", recopilació de lliçons universitàries publicades el 1968 sobre la professió de fe apostòlica, "Paraula a l'Església" (1973), antologia d'assaigs, predicacions i reflexions dedicades a la pastoral.

Va tenir gran ressonància el discurs que va pronunciar davant l'Acadèmia bavaresa sobre el tema "Per què segueixo encara en l'Església?", En què, amb la seva habitual claredat, va afirmar: "Només a l'Església és

possible ser cristià i no al marge de l'Església".

Les seves publicacions van ser abundants al llarg dels anys, és un bon punt de referència per a moltes persones, especialment per als que volien aprofundir en l'estudi de la teologia. El 1985 va publicar el llibre-entrevista "Informe sobre la fe" i, el 1996 "La sal de la terra". Així mateix, en ocasió del seu 70 aniversari, es va publicar el llibre: "A l'escola de la veritat", en què diversos autors lustren diversos aspectes de la seva personalitat i de la seva obra.

Ha rebut nombrosos doctorats honoris causa: pel College of St Thomas in St Paul (Minnesota, EUA), el 1984, per la Universitat catòlica de Eichstätt (Alemanya) el 1985, per la Universitat catòlica de Lima (Perú), el 1986, per la Universitat catòlica de Lublin (Polònia), el 1988, per la Universitat de Navarra (Pamplona,

Espanya), el 1998, per la Lliure
Universitat Maria Santíssima
Assumpta (LUMSA) (Roma), el 1999,
per la Facultat de teologia de la
Universitat de Wroclaw (Polònia), el
2000.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/biografia-
del-sant-pare-benet-xvi/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/biografia-del-sant-pare-benet-xvi/) (23/08/2025)